

Arrest

nr. 253 773 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DECLERCQ *loco* advocaat A. DETHEUX en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Tanzaniaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Nyakyusa etnie. U bent geboren op 24 augustus 1983 in Dar-Es-Salaam, waar u uw hele leven woonde. Sinds 2017 woont u in de wijk Sinza Mori. U bent ongehuwd, heeft geen kinderen en werkt als bankbediende.

In 1998-1999 heeft u een relatie met C.. In deze periode merkt u voor het eerst op dat u zich aangetrokken voelt tot meisjes.

Voor uw middelbaar onderwijs gaat u op internaat in Kenia. Hier leert u A. kennen. U beseft dat u op meisjes valt wanneer u 16 jaar bent. Jullie beginnen een relatie.

Wanneer u na een jaar terugkeert naar Tanzania, heeft u gedurende enkele maanden een relatie met F.. Dit is uw tweede heteroseksuele relatie.

In de periode 2004-2005 heeft u een relatie met M.. Wanneer u samen met uw zus J. naar een concert gaat, ziet zij hoe u en J. met elkaar omgaan. Zij merkt op dat jullie relatie niet is zoals deze van twee gewone vriendinnen. U beseft dat u het niet kan ontkennen en geeft toe dat u op vrouwen valt. Uw zus heeft het moeilijk met uw geaardheid en spreekt hierover met andere familieleden. Jullie relatie loopt vanaf dit moment niet meer zo vlot.

Rond het jaar 2016 start u een relatie met Ag.. Op 31 maart 2019 is Ag. bij u thuis blijven overnachten. Die nacht wordt er ingebroken, jullie worden wakker door het lawaai. Terwijl Ag. gaat kijken wat er gebeurt, schuilt u in de keuken. U hoort een 5-tal mannenstemmen. Wanneer u door het sleutelgat kijkt, ziet u dat de mannen gewapend zijn en Ag. slaan. U slaagt erin het huis te ontvluchten en schuilt in een hoekje in de straat. Vanuit uw schuilplaats kan u uw huis zien. Ag. wordt in een witte auto gelegd. U durft uw huis niet meer binnen te gaan en besluit naar uw vriendin Ma. te gaan. U legt haar uit wat er gebeurd is en kan bij haar blijven. Jullie proberen te weten te komen wat er met Ag. gebeurd is. Enkele dagen na de aanval op uw huis, horen jullie dat Ag. gedood werd.

Op 5 april 2019 verlaat u Tanzania. U neemt het vliegtuig naar België, waar u op 2 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming indient.

In kader van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten voor: kopie van enkele pagina's uit uw paspoort, rijbewijs, identiteitskaart, artikelen over de situatie van homoseksuelen in Tanzania, stemkaart, e-mail Voorzitter Regenbooghuis, diverse foto's, geboorteakte, diverse documenten m.b.t. tewerkstelling (werkbadge Azania Bank Ltd, brieven aangaande aanwerving, loonfiche, arbeidscontract, ...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het CGVS is, afgaande op uw verklaringen, niet overtuigd dat u homoseksueel bent.

U verklaarde dat u de Tanzaniaanse nationaliteit bezit en dat u werd vervolgd (of vervolging vreest) wegens uw seksuele oriëntatie. In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er echter niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten.

Vooreerst maakt u het niet aannemelijk als lesbische vrouw in een homofobe maatschappij als de Tanzaniaanse geleefd te hebben en er uw lesbische geaardheid te hebben beleefd.

U verklaart in 2017 en 2018 reeds in België geweest te zijn, waarna u telkens terugkeerde naar Tanzania (notities persoonlijk onderhoud dd. 30/07/2020 (verder notities CGVS), p. 5). Gevraagd naar de reden dat u terugkeerde naar Tanzania, verklaart u dat u "hier gewoon op vakantie kwam en ik werkte ook in een bank. Ik had daar een leven, ik kwam hier maar voor een korte periode." Gevraagd iets over uw leven in Tanzania te vertellen, verklaart u "Ik had een **heel goed leven**."

*Ik had mijn eigen auto en ik huurde een goed huis. Ik had mijn carrière (...)" U verklaart verder dat u **samen met uw vriendin Ag. een heel goed leven had**. Later gevraagd naar de reden dat u tijdens uw eerste en tweede bezoek aan België geen verzoek indiende – hoewel u reeds sinds 2013 op straat aangevallen werd, door de lokale commissaris opgeroepen werd omwille van uw geaardheid en collega's op het werk reeds opmerkingen maakten over geaardheid (notities CGVS, p. 19-20) – **verklaart u dat het de eerste keer nog niet zo serieus was en u toen niet dacht dat u vervolgd werd** (notities CGVS, p. 28). Aangaande uw tweede verblijf in België verklaart u dat het **in 2018 nog ok was en dat het niet in u opkwam dat u een poging tot moord zou moeten ondergaan**. U verklaart verder dat u een baan had die goed betaald werd en dat u geen reden had om uw land te verlaten. Het tast echter de doorleefdheid van uw verklaringen aan dat u tot twee maal toe naar België reisde en terugkeerde naar uw land van herkomst, waarbij u verklaart dat u een goed leven had en om die reden geen verzoek tot internationale bescherming indiende, hoewel u reeds sinds 2013 meerdere malen problemen ondervond omwille van uw geaardheid. U legt totaal incoherente verklaringen af over uw leven in Tanzania. U lijkt op sommige momenten in uw persoonlijk onderhoud immers te vergeten welke beproevingen en vervolgingen u meemaakte als lesbische vrouw in de homofobe samenleving in uw land van herkomst.*

*U verklaart verder dat u in Dar-Es-Salaam wat **vrij** was (dan op Zanzibar) en dat jullie (u en uw vriendin) 's nachts **wel zichzelf konden zijn op straat** (notities CGVS, p. 19). Later **gevraagd of u zichzelf kon zijn in Tanzania, verklaart u dat dat niet kan** (notities CGVS, p. 33-34). Gevraagd naar de reden daartoe, spreekt u over de wetten en regels die er zijn en dat de overheid dat niet aanvaardt. Gevraagd of er plekken zijn waar homoseksuelen of lesbiennes elkaar kunnen ontmoeten, verklaart u dat ze elkaar overal ontmoeten, maar dat ze **niet vrij zijn en dat ze gefolterd** worden. U verklaart eveneens dat er gevangenisstraffen tot 30 jaar kunnen opgelegd worden (notities CGVS, p. 27) en dat er zelfs levenslange gevangenisstraffen aangekondigd werden. Gevraagd hoe u zich in België voelt m.b.t. uw geaardheid, maakt u ook het verschil tussen de situatie van seksuele minderheden in België en deze minderheden in Tanzania en verklaart u in België te kunnen zijn wie u wilt zijn (notities CGVS, p. 37). Gevraagd naar de ontdekking van uw geaardheid, verklaart u "Ik kende het woord niet, maar ik had graag dat ik mezelf kon zijn" (notities CGVS, p. 25-26). Gevraagd wat het voor u betekent om lesbisch te zijn, verklaart u "(...) voor mij is het een groep mensen die hun leven leiden zoals ze dat wensen." U verklaart verder dat u reeds toen u opgroeide wist dat het tegen bijna iedereen was die u kende, dat u het contact met uw familie verloren had omwille van uw geaardheid (notities CGVS, p. 11), u vanaf 2013 meerdere malen in het openbaar aangevallen werd (notities CGVS, p. 19-20), door de lokale commissaris opgeroepen werd, dreigbrieven ontving, problemen had op uw werk omwille van uw geaardheid (notities CGVS, p. 27-28) en dat u in uw eigen woning aangevallen werd op 31 maart 2019, waarbij uw vriendin Ag. omkwam (notities CGVS, p. 13-14). Dat u met deze ervaringen, om welke u uw land van herkomst ontvlucht heeft, 'lesbisch zijn' uitlegt als 'het leven leiden zoals men dat wenst' is opmerkelijk en ondoorleefd.*

Gevraagd of u personen kent die problemen gehad hebben omwille van hun geaardheid, omzeilt u de gestelde vraag meerdere malen (notities CGVS, p. 30), vooraleer u Al. noemt, een man die u slechts van ver kent. Het tast echter de doorleefdheid van uw verklaringen verder aan dat u uw vriendin Ag. niet vernoemt wanneer gevraagd wordt naar personen die u eigenlijk persoonlijk kent.

***Gevraagd of u bij de aanvang van uw eerste lesbische relatie – met A., u was toen 16 jaar en zat op internaat in Kenia - al iets gehoord had over homo's en lesbiennes (notities CGVS, p. 17), verklaart u "Neen, ook niet in mijn land, helemaal niets."** Later tijdens het onderhoud wordt uw relatie met C. besproken, toen u zo'n 14-15 jaar oud was (notities CGVS, p. 23-24). Gevraagd of u toen al iets gehoord had over twee vrouwen die samen iets hadden, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u toen al iets over twee mannen gehoord had, omdat dit soms zichtbaarder is, verklaart u "Dat was gewoon in mijn land en dat hoorde ik wel, voor vrouwen was dat niet." Gevraagd wat u toen al gehoord had over twee mannen, verklaart u "**Dat twee mannen een relatie kunnen hebben en samen kunnen slapen. Dat was alles wat ik wist.**" U verklaart verder dat u wel zag dat studenten in het kantoor (van de schooldirecteur) geroepen werden en gestraft omdat de leraars over hun relatie hadden gehoord. U verklaart dat u op het internaat wist dat het niet toegestaan was dat twee meisjes samen waren, omdat A. u vertelde dat oudere meisjes gestraft werden. A. vertelde u ook dat jullie voorzichtig moesten zijn. Gevraagd wat u ervan vond toen A. zei dat jullie voorzichtig moesten zijn, verklaart u "Ik vond dat we de dingen moesten doen zonder gevat te worden door de leraars. We bleven dat doen." Uit uw verklaringen blijkt echter dat u en A. ondanks deze aanmaning tot voorzichtigheid – nota bene door A. zelf - elkaar kusten in uw eigen bed terwijl de andere meisjes eveneens in de slaapzaal aanwezig waren (notities CGVS, p. 22 + p. 30-31).*

Het is echter **niet aannemelijk dat u, die verklaart niet betrappt te willen worden met A., in een slaapzaal jullie "dingen deden" en wachtten tot iedereen slaapt, aangezien jullie in een zaal van 20 à 25 studenten niet steeds zeker konden zijn dat iedereen sliep. Bovendien zijn geluiden 's nachts veel gemakkelijker te horen aangezien het verder rustig is, waardoor andere studenten, dan wel de aanwezige volwassenen, gealarmeerd konden worden door jullie nachtelijke activiteiten in uw eigen bed.** Uw verklaringen aangaande uw nachtelijke ontmoetingen met A. prangen des te meer daar u wel weet had van de straffen die gegeven werden nadat andere jongeren betrappt werden op school. Bovendien is het **niet aannemelijk dat u verklaart dat u door uw seksuele betrekkingen met A. uzelf kon zijn, hoewel dit volledig in het geheim diende te gebeuren** (notities CGVS, p. 24-25). Het is eveneens niet doorleefd dat u in het kader van uw latere ervaringen met homofobie, nl. dat u meerdere malen in het openbaar aangevallen werd (notities CGVS, p. 19-20), door de lokale commissaris opgeroepen werd, dreigbrieven ontving, problemen had op uw werk omwille van uw geaardheid (notities CGVS, p. 27-28), u het contact met uw familie verloren had omwille van uw geaardheid (notities CGVS, p. 11) en dat u in uw eigen woning aangevallen werd waarbij uw vriendin Ag. omkwam (notities CGVS, p. 13-14), nog steeds zou verklaren dat u door uw seksuele betrekkingen uzelf kon zijn.

Uw verklaringen aangaande de beleving en ontdekking van uw beweerdelijke lesbische geaardheid komen allerm minst doorleefd en aannemelijk over, te meer daar iemands geaardheid verband houdt met de kern van diens persoonlijkheid.

Verder maakt u uw lesbische relatie met Ag. niet aannemelijk.

Aanvankelijk verklaart u **ongeveer 5 jaar samen geweest te zijn met Ag. en dat jullie een heel goed leven hadden** (notities CGVS, p. 5). Later tijdens het onderhoud verklaart u echter dat jullie over straat liepen toen jullie door drie mannen **aangevallen** werden (notities CGVS, p. 19). U verklaart verder dat u op 31 maart 2019 thuis aangevallen werd (notities CGVS, p. 13-14), bij welke aanval Ag. het leven liet. **Het is niet doorleefd dat u verklaart met Ag. wel een heel goed leven te hebben gehad, hoewel jullie meerdere malen aangevallen werden en jullie jullie relatie dienden te verstoppen en deze relatie ervoor zorgde dat u, uit angst voor uw leven, diende uw land te verlaten.**

Bovendien, gevraagd of u met iemand over uw geaardheid gesproken heeft, verklaart u met vrienden als Ma. en met uw zus erover gesproken te hebben (notities CGVS, p. 29-30). Gevraagd of u het er met nog andere mensen over gehad heeft, antwoordt u ontkennend, want "er is die vrijheid niet in mijn land." Het is allerm minst doorleefd dat u, die verklaart meerdere relaties gehad te hebben met andere vrouwen (notities CGVS, p. 10), zomaar vergeet dat u met deze vrouwen over uw geaardheid gesproken heeft. Gevraagd of Ag., uw vriendin, iets zei over dingen waar zij doorheen moest, verklaart u dat ze zei dat ze door haar familie ook vervolgd werd en o.m. haar zaak moest sluiten. Bovendien legt u verklaringen af over hoe Ag. haar lesbische geaardheid ontdekte (notities CGVS, p. 32-33) en hoe Ag. zelf tegenover haar geaardheid stond. Uw verklaringen aangaande uw vriendin wijzen er toch op dat jullie toch met elkaar gesproken hebben over jullie geaardheid, bovendien wist Ag. dat de relatie tussen u en uw familie niet goed was omwille van uw geaardheid (notities CGVS, p. 11). **Hoewel toch mag aangenomen worden dat uw gesprekken met Ag. over jullie geaardheid u zouden bijgebleven zijn en een zekere impact zouden gehad hebben, bent u inconsistent in uw verklaringen wanneer hiernaar gevraagd wordt.** Dit tast de doorleefdheid van uw verklaringen aangaande uw relatie met Ag. nog verder aan.

In kader van uw verzoek tot internationale bescherming legt u **diverse foto's** neer van uzelf en uw vriendin (notities CGVS, p. 21). Deze foto's kunnen uw lesbische relatie met Ag. - zoals u die schetst - echter niet aantonen en het voorgaande niet wijzigen.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt u uw relatie met Ag. niet aannemelijk.

Het is daarenboven allerm minst aannemelijk dat u zich als lesbienne in een homofob land en in een homofobe omgeving zou outen tegenover uw zus J. wanneer jullie naar een optreden gaan (notities CGVS, p. 12), enkel en alleen omdat uw zus opmerkt dat u zich niet als een gewone vriendin van M., uw toenmalige partner, gedroeg. Immers, **een muzikaal optreden, in het openbaar, is niet het aangewezen moment om uw geaardheid te bespreken, zeker niet in een omgeving waar het eerder aangewezen is om uit lijfsbehoud deze als afwijkend beschouwde geaardheid koste wat het kost te verstoppen.** Bovendien wist u reeds toen u opgroeide, als 15- of 16-jarige, dat er overal gesproken werd over en er altijd gepreekt werd tegen personen met een homoseksuele geaardheid en

dat studenten omwille van hun homoseksuele geaardheid bestraft werden (notities CGVS, p. 23-24 + p. 26), waardoor u wist dat het iets was wat tegen bijna iedereen was die u kende. Het is dan ook niet ernstig dat u verklaart dat u 'wel moest zeggen dat het waar was,' te meer daar u het later wel nog 'moest ontkennen' aan uw broer die reeds door uw zus op de hoogte gebracht werd. Het liegen over, het verstoppen en het verzwijgen van een homoseksuele geaardheid is een belangrijk onderdeel van het leven als homoseksueel of lesbisch persoon in een homofobe samenleving. Dit zou u ook genoopt hebben tot enige omzichtigheid om tegenover familieleden uit de kast te komen. Uw verklaringen over het door u gekozen moment om tegenover uw zus uit de kast te komen tasten de doorleefdheid van uw verklaringen aangaande uw geaardheid nog verder aan. Bovendien verklaart u dat u een vrij leven wou leiden en uzelf zijn (notities CGVS, p. 12). Het is echter niet aannemelijk dat u denkt een vrij leven te kunnen leiden nadat uw zus uw geaardheid zou weten, net omdat u reeds op 15-jarige leeftijd wist dat de Tanzaniaanse samenleving personen met een homoseksuele geaardheid niet aanvaardt.

Bovendien is het allerm minst aannemelijk dat u op de parkeerplaats van uw werk gekust zou worden door een vriendinnetje (notities CGVS, p. 20). Hieruit blijkt een verkeerde inschatting van het risico dat uzelf loopt indien iemand dit zou zien, te meer daar u reeds als tiener wist dat de Tanzaniaanse samenleving personen met een homoseksuele geaardheid niet aanvaardt.

Daarenboven legt u eveneens tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent het homofobe geweld en de vervolgingsfeiten die u meemaakte in Tanzania. U verklaart voor het CGVS immers dat u vanaf 2013 meerdere malen in het openbaar aangevallen werd (notities CGVS, p. 19-20), door de lokale commissaris opgeroepen werd, dreigbrieven ontving, problemen had op uw werk omwille van uw geaardheid (notities CGVS, p. 27-28) en dat u in uw eigen woning aangevallen werd op 31 maart 2019, waarbij uw vriendin Ag. omkwam (notities CGVS, p. 13-14).

Voor het CGVS verklaart u dat u **reeds sinds 2013 meerdere problemen** ondervond omwille van uw geaardheid (notities CGVS, p. 19-20), nl. dat u op straat aangevallen werd, door de lokale commissaris opgeroepen werd, dreigbrieven kreeg en problemen had op het werk. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) **legt u echter enkel verklaringen af aangaande de aanval op uw huis en de dood van uw vriendin Ag.** (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.5), wat vlak voor uw vertrek uit Tanzania gebeurde. **Gevraagd of u nog andere problemen gehad heeft met o.m. de autoriteiten en medeburgers, antwoordt u telkens ontkennend** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Gevraagd of u nog iets heeft toe te voegen, antwoordt u eveneens ontkennend (Vragenlijst CGVS, vraag 3.8). Bij aanvang van het onderhoud voor het CGVS verklaart u eveneens dat u geen opmerkingen heeft aangaande het onderhoud bij de DVZ (notities CGVS, p. 3). Uw inconsistente verklaringen aangaande de door u ondergane homofobie tasten de doorleefdheid van uw verklaringen aangaande de door u beweerde vervolging nog verder aan.

U verklaart dat u thuis aangevallen werd en dat jullie (u en Ag.) dachten dat het dieven waren (notities CGVS, p. 13), waarop Ag. ging kijken wie aan het inbreken was. Voor de DVZ verklaarde u echter dat ze (de aanvallers) zeiden dat ze jullie gingen verkrachten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), waarop Ag. ging kijken wie het was. **Het is allerm minst aannemelijk dat u en Ag. slechts denken dat het dieven zijn, indien er geroepen wordt dat jullie zullen verkracht worden.** Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt aangaande deze aanval op uw woning evenmin dat ze u wilden verkrachten. **Bovendien is het wel heel toevallig dat u reeds op 28 februari 2019 een aanvraag voor een Schengenvisum ingediend heeft op de Belgische ambassade (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier), terwijl uw woning op 31 maart 2019 werd aangevallen** (notities CGVS, p. 13), slechts enkele dagen voor uw vertrek uit Tanzania (notities CGVS, p. 4). Gelet op deze vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat uw woning aangevallen werd vlak voor uw vertrek uit Tanzania.

Het is bovendien, in de context die u schetst, merkwaardig dat Ma. u zou vragen 'wanneer u terugkeert naar Tanzania', (notities CGVS, p. 17-18), blijkbaar zonder enig besef dat u vertrok om uw leven te redden. Te meer daar Ma. op de hoogte is van uw geaardheid (notities CGVS, p. 29), uw relatie met Ag. (notities CGVS, p. 19 + p. 32) en u hulp zocht bij Ma. nadat u thuis aangevallen werd (notities CGVS, p. 13-14).

Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de reeds volledig aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde seksuele geaardheid en relaties.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

In kader van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten voor: kopie van enkele pagina's uit uw paspoort, rijbewijs, identiteitskaart, stemkaart, geboorteakte, diverse documenten m.b.t. tewerkstelling (werkbadge Azania Bank Ltd, brieven aangaande aanwerving, loonfiche, arbeidscontract, ...). Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en uw tewerkstelling en kunnen het voorgaande niet wijzigen.

Betreffende de door u voorgelegde e-mail van de voorzitter van het Regenbooghuis, wordt opgemerkt dat dit slechts aantoont dat u met deze persoon gesproken heeft. Dit kan het voorgaande niet wijzigen.

De door u neergelegde artikelen m.b.t. de situatie van homoseksuelen in Tanzania, hebben geen betrekking op uw eigen persoon en kunnen het voorgaande niet wijzigen.

De door u neergelegde foto's werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 januari 2021 "De schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; De schending van artikelen 1 e.v. van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; De schending van artikel 4.3 c en 4.5 van de Richtlijn 2004/83/CE inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming; De schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Artikel 27 van het K.B. tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS; De kennelijke onjuiste beoordeling; de verplichting van de administratieve overheid om het geheel van de voorgebrachte elementen in overweging te nemen; De schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het beginsel van zorgvuldigheid; De manifeste appreciatie-fout" aan.

Verzoekster stelt:

"Homoseksuele praktijken worden in de Tanzaniaanse conservatieve samenleving niet gedoogd, en worden zelfs strafbaar gesteld met een gevangenisstraf dat tot 30 jaar kan lopen.

Niet-gouvernementele organisaties zoals Amnesty International hebben al gewaarschuwd voor de angstaanjagende situatie van LGBT-personen in het land: [...]

In haar rapport van 24.03.2020 beschrijft de Cedoca de situatie van homoseksuelen als volgt: [...]

Op 31 oktober 2018 kondigde Paul Makonda, de toenmalige regionale commissaris van de Tanzaniaanse hoofdstad Dar-Es-Salaam, aan dat de autoriteiten de gegevens van de persoon waarvan verdacht wordt dat ze homoseksueel zijn, zou beginnen verzamelen. Makonda drong hierbij het publiek aan om iedereen die zij dachten homoseksuele relaties te onderhouden, aan de autoriteiten aan te geven.

De situatie in Tanzania is dan ook zorgwekkend en vereist de grootst mogelijke voorzichtigheid bij de behandeling van asielaanvragen van Tanzaniaanse onderdanen."

Aangaande de geloofwaardigheid van haar lesbische geaardheid, voert verzoekster aan:

"In de eerste plaats moet worden benadrukt dat de bevoegde autoriteiten op het gebied van seksuele geaardheid niet over andere bewijzen beschikken dan de verklaringen van de aanvrager.

Het behoort uiteraard tot de opdracht van de gemachtigde om het relaas van verzoeker op zijn geloofwaardigheid te toetsen.

Doch hierbij dient de gemachtigde ook rekening te houden met de omstandigheden eigen aan verzoeker (artikel 27 van het K.B. van 11.07.2011 tot regeling van de rechtspleging voor het CGVS).

De verzoekster lijkt een zeer open persoonlijkheid die hoe dan ook vrij wilt leven en trouw aan zichzelf wilt zijn.

Voor de poging tot moord die de verzoekster op 31.03.2019 heeft moeten ondergaan, geloofde de verzoekster dat de situatie in haar land zou veranderen en dat LGBT-personen ooit aanvaard zouden worden binnen de Tanzaniaanse maatschappij."

Zij voegt toe:

"Bovendien leefde zij in een Afrikaanse cultuur waarvan de in Dar-es-Salaam gebruikte taal (het Swahili) homoseksualiteit niet met één precies woord definieert. Wikipedia leert ons dat de woorden msenge (speelt de rol van de vrouw) en basha (speelt de rol van de man) gebruikt worden. De msenge (boven) is de dominante partner en de basha (onder) wordt verondersteld relaties zowel met mannen als vrouwen te onderhouden. De msenge zou nog meer gestigmatiseerd worden dan de basha. Dit duidt al op de onderliggende maatschappelijke hypocrisie.

In een taalcontext - het Swahili - die homoseksuele relaties op deze beperkte wijze beschrijft kan de gemachtigde niet verwachten dat er met dezelfde diepgaande woordenschat gesproken kan worden over de emoties die gepaard gaan met de eigen (ontluikende) ervaring van homoseksualiteit. Taal beïnvloedt denken en andersom. Hiermee dient rekening gehouden te worden. Vertaling wordt gedeeltelijk interpretatie. Bij het toetsen van de geloofwaardigheid dient de gemachtigde afstand te nemen van het Westers cultureel vooroordeel waarin men op een heel andere wijze homoseksualiteit bespreekbaar heeft gemaakt dan in Afrikaanse landen zoals Tanzania.

De gemachtigde houdt hier niet afdoende rekening mee en voert een extreem selectieve lezing van het gehoorverslag door teneinde de vluchtelingenstatus te kunnen weigeren."

Waar verweerder opmerkt dat verzoekster reeds twee keer in België was geweest in 2017 en 2018 en steeds terugkeerde naar Tanzania, antwoordt zij "dat de poging tot moord die ze op 31.03.2019 heeft ondergaan aan de oorsprong lag van haar beslissing om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen":

"Naast het subjectief karakter van deze lezing, moet men tevens opmerken dat de situatie van de verzoekster pas na haar tweede reis naar België aanzienlijk verslechterde. Eind oktober kondigde de toenmalige Dar-Es-Salaam Regionale Commissaris Paul Makonda de oprichting van een bewakingsteam dat op LGBT-personen moest jagen (stuk 4) waardoor het aantal aanhoudingen van en het geweld tegen deze personen sterk steeg. Kort nadien, in december werd verzoekster gedepromoveerd nadat iemand de lesbische geaardheid van de verzoekster aan haar baas had bekendgemaakt."

Verzoekster stelt verder:

"Is het werkelijk tegenstrijdig dat men zich als "vrij", "zichzelf" beschrijft als men een relatie met een geliefde beschrijft? Is het werkelijk tegenstrijdig dat een vrouw die een goede baan heeft, een huis, een eigen auto en een stabiele en liefdevolle relatie, haar leven als goed beschrijft in een land dat gekenmerkt wordt door armoede? Dit neemt echter niks af aan het feit dat de verzoekster niet openlijk zichzelf mocht zijn en in haar persoonlijke en professionele relaties dat ze haar geaardheid moest verbergen.

[...]

Verzoekster heeft nooit verklaart dat ze op straat zichzelf kon en dit blijkt uit de verklaringen hieronder opgenomen (gehoorverslag, p. 19-verzoekster zet vet).

[...]

De verzoekster heeft zeer duidelijk aangegeven hoe ze haar gevoelens voor meisjes realiseerde en hoe haar eerste homoseksuele contacten plaatsvonden op 16-jarige leeftijd met A., een meisje die ze op internaat leerde kennen.

Verzoeksters relaas leest als een klassieke roman over de overgang van adolescentie naar volwassenheid. Wat zij beschrijft is een universeel wederkerend thema. De ontluikende, aarzelende toenadering wordt heel mooi omschreven door verzoekster.

[...]

Haar relatie met A. is dan ook niet de enige relatie die de verzoekster in detail kan uitleggen. Haar twee latere relaties met M. en Ag. worden ook uitbundig beschreven (gehoorverslag p. 13-16 en 31-33).

Verzoekster vertelt over het begin van haar relatie met Ag., haar vrees voor vervolging en haar angsten omtrent de intenties van verzoekster (gehoorverslag, p. 32).

Deze foto's getuigen van een zekere nabijheid tussen de twee vrouwen waarbij verzoekster Ag. omarmt in openbare plaatsen. Dat verzoekster vertelt dat ze bijna elke dag samen doorbrachten, dat ze samen naar het strand en naar live concerten gingen (gehoorverslag, p. 11). Dat verzoekster foto's neerlegt waar ze samen met Ag. op concerten te zien is en op het strand (stuk 5)."

Het verzoekschrift vervolgt:

"De Tanzaniaanse samenleving is - naast het bestaan van uitdrukkelijke strafbepalingen die homoseksuele handelingen bestraffen - homofob en homoseksuelen zullen niet snel publiekelijk uit de kast komen uit vrees voor vijandige reacties van familieleden, vrienden en machtsmisbruik door de politie. De sociale druk en de schaamtecultuur wegen zwaar op personen zoals verzoekster.

Desalniettemin dient in hoofde van verzoekster te worden vastgesteld dat zij het lef had om er in Tanzania meerdere homoseksuele partners op na te houden.

Gekust worden door een vriendinnetje op de parkeerplaats van haar werk wordt in de bestreden beslissing als allerm minst aannemelijk beschouwd. Los van het feit dat de bestreden beslissing op subjectieve wijze de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen in twijfel trekt omdat verzoekster zich 'onvoorzichtig' gedragen heeft - en dit blijkbaar door het CGVS als iets wordt beschouwd dat menselijkwijze niet kan voorkomen -, houdt de beoordeling in de bestreden beslissing van de door verzoekster aangehaalde feiten in dat er blijkbaar verwacht wordt van verzoeker dat zij zich voorzichtig en discreet) gedraagt.

Er wordt tevens als allerm minst aannemelijk beschouwd dat een lesbienne in een homofob land en in een homofobe omgeving zou outen tegenover haar zus terwijl ze naar een optreden gaan, enkel en alleen omdat har zus opmerkt dat ze zich niet als een gewone vriendin van M. een toenmalige partner, gedroeg.

In de bestreden beslissing gaat men er dus van uit dat verzoekster als lesbienne zich weinig aannemelijk gedroeg door zich niet discreet op te stellen en te veel risico's nam om haar relatie te uiten.

Vraag is of verzoekster haar seksuele gerichtheid moest verstoppen uit vrees voor vervolging? Heeft verzoekster niet het recht er een privé-leven op na te houden? De bestreden beslissing gaat er van uit dat dit niet het geval is. Zij had maar "voorzichtiger" moeten zijn, en dan zou het CGVS haar relaas meer geloofwaardig achten.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2013 (X, Y en Z/ Minister voor Immigratie en Asiel Nederland) blijkt dat dit niet kan verwacht worden. De onderliggende feiten in deze zaak waren uiteraard anders (recht op om godsdienstige identiteit te bewaren), doch er kan toch niet van verzoeker verwacht worden dat zij heel de tijd onder de radar moet leven en er geen privé-leven op na mag houden uit vrees ontdekt te worden. Artikel 8 EVRM garandeert dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Het arrest X, Y en Z stelt het volgende: [...]

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij haar gerichtheid verbergt.

De bestreden beslissing verwijt haar echter dat zij een verkeerde inschatting van het risico dat u oploopt indien iemand dit zou zien en dus bij wijze van spreken de kastdeur moest dichtlaten. Alleen dan zou het CGVS zijn verhaal geloofwaardig vinden.

De bestreden beslissing gaat met deze lijn van denken in tegen de bovengenoemde rechtspraak."

Wat betreft de tegenstrijdigheden in haar verklaringen op het Commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt het verzoekschrift:

"Geconfronteerd met dit element stelde verzoeker terecht dat de instructies die haar werden gegeven bedoeld waren om de redenen van haar komst kort te houden en samen te vatten. Dit is dan ook in overeenstemming met de realiteit van de hoorzittingen op de Vreemdelingendienst

Er moet ook op worden gewezen dat tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, aan de aanvragers tot internationale bescherming wordt verteld dat ze meer tijd krijgen om alle elementen van hun verhaal te ontwikkelen tijdens hun hoorzitting in het CGVS, wat hen er soms toe brengt om hun angst voor vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst samen te vatten, soms op een te brutale manier. Dit wordt zelfs uitdrukkelijk op de vragenlijst gesteld: Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terug keer problemen vreest of riskeert. Een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten wordt niet verwacht.

In deze context werd verzoekster ertoe gebracht om de voornaamste reden van haar aanvraag uit te leggen, met name de poging tot moord.

Het kan de verzoekster niet worden verweten dat zij niet alle feiten en voorbeelden die tot haar ballingschap hebben geleid, heeft gegeven wanneer haar specifiek wordt gevraagd haar verhaal zoveel mogelijk samen te vatten. Dit weerhouden als tegenstrijdigheid getuigt van slechte wil en bijzonder onzorgvuldig bestuur.

Afgezien van het feit dat van de verzoekster werd verwacht haar asielverslag kort te houden, maken de verklaringen van de verzoekster deel uit van een coherent geheel, zodat deze als vaststaand moeten worden beschouwd. De openbare aanvallen, de oproepingen door de lokale politie alsook de dreigingsbrieven die de verzoekster ontving zijn een duidelijke illustratie van de homofobe samenleving waarin de verzoekster leefde."

Aangaande de incoherenties betreffende het incident op 31 maart 2019, benadrukt verzoekster:

"Hoewel het mogelijk is dat inconsistente, onmogelijke en onvolledige elementen op een leugen kunnen wijzen, kunnen deze ook andere oorzaken hebben. De verhalen van asielverzoekers moeten steeds in de context van een asielprocedure worden bekeken waarbij er van de verzoeker wordt verwacht dat hij een verhaal meerde malen opnieuw vertelt. Niemand kan een verhaal steeds op dezelfde manier worden verteld.

Net zoals het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen benadrukt, een "verhaal kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker" (BCHV - CBAR, Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure, juni 2014, p. 21).

De opgeroepen tegenstrijdigheid door de gemachtigde betreft in eerste instantie op een detail van het verloop van de evenementen van 31.03.2019.

Bovendien, deze tegenstrijdig houdt geen werkelijke tegenstrijdigheid in, in de zin dat het ene het andere niet onmogelijk maakt. De verzoekster kan terecht hebben gedacht dat de binnendringers in eerste instantie een diefstal wouden plegen en kort nadien hebben ontdekt dat ze andere intenties hadden, namelijk de verzoekster en haar vriendin verkrachten en folteren."

Dat zij reeds op 28 januari 2019 een aanvraag voor een Schengenvisum had ingediend op de Belgische ambassade, terwijl haar woning pas op 31 maart 2019 werd aangevallen, legt verzoekster uit als volgt:

"Voordien had de verzoekster tot twee malen België bezocht, een eerste keer in 2017 en een tweede keer 2018 toen ze op verlof was. Het is dan ook met dit oogmerk dat verzoekster een aanvraag voor een Schengenvisum in 2019 indiende.

Het is echter toen verzoekster thuis aangevallen werd, een doorslaggevend gebeurtenis in haar beslissing om haar land te verlaten, haar kans heeft gegrepen en een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België, land waar ze tot twee keren al op vakantie was geweest en waar ze gelukkig al een visa voor had."

Verzoekster legt twee e-mails van haar vriendin Ma. voor, "die getuigen van haar relatie met Ag. alsook van de intimidatie waarvan de verzoekster slachtoffer was". Zij wijst ook op de volgende stukken:

"Diverse foto's van de verzoekster en haar vriendin, Ag. op verschillende evenementen die haar verklaringen bevestigen (zie supra punt. 10 - stuk 8).

Verzoekster is een bezoeker geweest van de regenbooghuis en andere gelegenheden. Ten bewijze wordt de getuigenis van de heer Leopold Lindelauff, voorzitter van de Regenbooghuis te Limburg alsook een e-mail die hij kort na één van hun ontmoetingen heeft gestuurd (stuk 9 en 10).

Verzoekster legt diverse krantenartikels voor over de zorgwekkende situatie in Tanzania (stuk 11)."

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing "te vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen", minstens de bestreden beslissing te hervormen en "in ondergeschikte orde toepassing te maken van artikel 39/2 § 1, 1° Vw en bijgevolg de status van vluchteling toe te kennen in de zin van artikel 48/3 Vw. minstens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vw".

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster:

"3. Tewerkstellingskaart Azania Bank Limited;

4. Krantenartikel COC Nederland van 01.11.2018;
5. Foto's van verzoekster en haar toenmalige vriendin;
6. Briefwisseling tussen verzoekster en Ma.K. op 11.06.2019 ;
7. Briefwisseling tussen verzoekster en Ma.K. op 17.07.2019 ;
8. Getuigenis van de heer Leopold Lindelauff, voorzitter van de Regenbooghuis te Limburg
9. Briefwisseling met de heer Leopold Lindelauff, voorzitter van de Regenbooghuis te Limburg van 15.06.2019;
10. Krantenartikels over de situatie in Tanzania voor LGBT-personen;
11. Documenten m.b.t de tewerkstelling van verzoekster."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De Raad benadrukt dat een beweerde homoseksualiteit slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoekster om internationale bescherming blijkt geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Aldus kan worden verwacht dat verzoekster doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit, alsmede bekend is met de situatie van homoseksuelen in haar land en eventueel ook in België. Indien de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 64 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35). Daar stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, kan de geloofwaardigheid blijken uit de verklaringen van de asielzoeker betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 36 en UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nrs. 62-66). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoekster om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat zij overtuigend is voor wat haar beleving en haar levensweg met betrekking tot haar seksuele geaardheid betreft. Van een verzoekster om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van haar homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwacht worden.

7. De Raad is, op basis van de vragen die verzoekster werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud van 30 juli 2020, van oordeel dat verzoeksters verklaringen wat betreft de bewustwording van haar seksuele geaardheid en de aanvang en het verloop van haar relaties *prima facie* doorleefd, samenhangend en aannemelijk zijn en minstens niet manifest ongeloofwaardig overkomen.

De motivering in de bestreden beslissing over wie verzoekster noemde toen haar gevraagd werd met wie zij over haar geaardheid gesproken had (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 29-30) en wie problemen had gekend door haar geaardheid (notities, p. 30) is niet overtuigend. Verzoekster vermeldde toen inderdaad niet haar eerdere partner(s), maar door de context en het verloop van het persoonlijk onderhoud kan haar niet verweten worden te hebben gedacht dat er gevraagd werd naar andere personen dan de reeds eerder genoemde en besproken partner(s).

8. De Raad kan, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, zonder bijkomend onderzoek of bijkomende verklaringen van verzoekster niet tot een besluitvorming komen inzake de plausibiliteit van verzoeksters asielrelaas, met name haar voorgehouden seksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende gevolgen die verzoekster zou hebben ondergaan of meegemaakt.

9. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om verzoeksters beweerde homoseksuele geaardheid nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS